

Σκέψεις κι ευχαριστίες από μακριά: πρόσφυγες που έζησαν στο ΠΙΚΠΑ μιλούν για την σημασία ενός τέτοιου ανοιχτού χώρου υποδοχής.

Στις αρχές του Μάρτη του 2015, ο δήμαρχος Λέσβου Σπύρος Γαληνός ζήτησε από το «Χωριό του Όλοι Μαζί» να εκκενώσει όλους τους πρόσφυγες που φιλοξενούνταν στο ΠΙΚΠΑ. Ήθελε να ανακαινίσει το ΠΙΚΠΑ για ένα πρωτάθλημα τένις τον Μάιο. Πρότεινε στα σοβαρά ως εναλλακτική λύση τη φυλακή της Μόριας, που θα μπορούσε να μετατραπεί σε ανοιχτό κέντρο. Εκεί θα έπρεπε να μείνουν οι πρόσφυγες!

Το «Χωριό του Όλοι Μαζί» απάντησε πως η φυλακή δεν θεωρείται εναλλακτική λύση ακόμα κι αν πέσουν οι φράχτες της. Απαιτεί μια άλλη τοποθεσία, αλλιώς είναι υποχρεωμένο να παραμείνει στο ΠΙΚΠΑ.

Εμείς, από το w2eu και ως μέρος του «Χωριό του Όλοι Μαζί», έξω από τη Μυτιλήνη, θέλουμε να συνεισφέρουμε στη συζήτηση, προσφέροντας μια μικρή ιστορία από το ΠΙΚΠΑ καθώς και σχόλια από ανθρώπους που έμεινα στο ΠΙΚΠΑ και το θεώρησαν σπίτι τους.

Το ΠΙΚΠΑ ήταν μια άδεια κι εγκαταλειμμένη παιδική κατασκήνωση κοντά στο αεροδρόμιο της Μυτιλήνης. Το 2012, σε συμφωνία με τον τότε δήμαρχο, άρχισε να χρησιμοποιείται από το «Χωριό του Όλοι Μαζί». Η ιστορία αυτό του μοναδικού κι αυτο-οργανωμένου κέντρου αλληλεγγύης που υποδέχεται νεοφερμένους πρόσφυγες είναι γνωστή όχι μόνο στους ντόπιους της Λέσβου αλλά και διεθνώς.

Άρχισε το χειμώνα του 2012 όταν ήλθαν πρόσφυγες από την Τουρκία με μια μικρή βάρκα και υπό κακές καιρικές συνθήκες. Κοιμόνταν κάτω από τα δέντρα, περιμένοντας να τους συλλάβει η αστυνομία για να τους καταγράψει. Κάποιοι φασίστες έριξαν πέτρες σε μια έγκυο που κοιμόταν στο ύπαιθρο.

Το «Χωριό του Όλοι Μαζί» άνοιξε το ΠΙΚΠΑ κι ένας απίστευτος αριθμός αλληλέγγυων ανθρώπων κατόρθωσε να υπάρξει φαγητό για όλους κάθε μέρα.

Ξεκίνησε σαν ένα μικρό κέντρο, που χρησίμευε ως τόπος άφιξης προτού γίνει η σύλληψη και καταγραφή. Το Λιμενικό και η Αστυνομία δεν υποστήριξαν αυτή την προσπάθεια, η οποία αποδείκνυε ότι οι άνθρωποι που έφταναν δεν ήθελαν να ξεφύγουν ή να γίνουν επικίνδυνοι αλλά σαφέστατα αναζητούσαν προστασία. Το ΠΙΚΠΑ μεταμορφώθηκε αρκετές φορές, ιδιαίτερα μετά τον Οκτώβρη του 2013, όταν άνοιξε η φυλακή της Μόριας, με χρηματοδότηση της Ε.Ε. Το ΠΙΚΠΑ άδειασε για λίγο αλλά ύστερα όσοι αποφυλακίζονταν από τη Μόρια άρχισαν να το ξαναχρησιμοποιούν. Αργότερα, όταν κατάρρευσε το σύστημα ασύλου στην Αθήνα, αρκετοί έρχονταν στη Μυτιλήνη να ζητήσουν άσυλο κι έμεναν για μερικές εβδομάδες στο ΠΙΚΠΑ.

Το καλοκαίρι του 2014, όταν όλο και περισσότεροι έρχονταν από την Τουρκία και η Μόρια ξεχειλίζει, ακόμα και το Λιμενικό άρχισε να φέρνει πρόσφυγες στο ΠΙΚΠΑ, προκειμένου να «προστατέψει τους τουρίστες των κρουαζιερόπλοιων από το θέαμα των προσφύγων, που περίμεναν στο λιμάνι μέσα στο λιοπύρι.

Το «Χωριό του Όλοι Μαζί» με τις λίγες δυνάμεις του, κατάφερε να αντιμετωπίσει κι αυτή την κατάσταση που γινόταν όλο και οξύτερη, καθώς σε μια μόνο μέρα ήταν 600 πρόσφυγες σε ένα μέρος που μετά βίας είχε 80 κρεβάτια.

Το Σεπτέμβρη του 2014 ανέλαβε καθήκοντα ο νέος, συντηρητικός, δήμαρχος. Ζήτησε από το Λιμενικό να μην φέρνει πια τους νεοαφιχθέντες στο ΠΙΚΠΑ αλλά να τους πηγαίνει κατευθείαν στη φυλακή, κοντά στη Μόρια. Παρ' όλα αυτά, όλοι όσοι έχουν ήδη ζητήσει άσυλο κι έτσι έχουν φύγει από τη Μόρια, όπως και οι άρρωστοι, όσοι δεν έχουν χρήματα να συνεχίσουν το ταξίδι τους ή περιμένουν να συναντηθούν με την οικογένειά τους ή ψάχνουν για αγνοούμενους συγγενείς τους, αυτοί παραμένουν στο ΠΙΚΠΑ. Επιπλέον, όσοι αποφυλακίζονται τις Παρασκευές, διανυκτερεύουν στο ΠΙΚΠΑ, καθώς εκείνη την ημέρα δεν φεύγει κανένα πλοίο.

Προς το παρόν, το ΠΙΚΠΑ έχει 20 φιλοξενούμενους, που μένουν για καιρό. Τα παιδιά πάνε στο σχολείο και το «Χωριό του Όλοι Μαζί» κατάφερε να οργανώσει την καθημερινή ζωή, με τη βοήθεια αυτο-οργανωμένων δωρεών.

Η νέα κυβέρνηση του Σύριζα έχει ανακοινώσει πως θα κλείσει όλες τις φυλακές για πρόσφυγες και στη θέση τους θα ιδρύσει ανοιχτά κέντρα. Παρ' όλα αυτά η Μόρια είναι ακόμη ανοικτή.

Ζητήσαμε από ανθρώπους που πέρασαν καιρό στο ΠΙΚΠΑ, μερικοί από τους οποίους κατάφεραν να ξεφύγουν από την Ελλάδα και να αναγνωριστούν ως πρόσφυγες σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, να μας εξηγήσουν γιατί θεωρούν το ΠΙΚΠΑ τόσο σημαντικό.

Ο Αμπντουλαχί και η Λαιλά

Μια νύχτα, τον Απρίλιο του 2013, γύρω στα μεσάνυχτα, μια βάρκα αναποδογύρισε όταν το Λιμενικό προσπάθησε να την σταματήσει, κι όλοι βρέθηκαν στο νερό. Ο Αμπντουλαχί, ο μόνος που ήξερε κολύμπι, τους έσωσε όλους, φέρνοντάς τους στο σκάφος του Λιμενικού. Την Λαιλά την έσωσε δύο φορές, καθώς την πήρε άλλο ένα κύμα, παρασέρνοντάς την στον πνιγμό. Το Λιμενικό έριξε φώτα και πέταξε σωσίβια, ώστε να μπορέσει ο Αμπντουλαχί να τους βρει και να τους σώσει όλους.

Όταν τους είχε πια σώσει όλους και ανέβαινε με τη Laila στο σκάφος του Λιμενικού, κάποιος έβαλε μπροστά τη μηχανή και το πόδι του Αμπντουλαχί τραυματίστηκε σοβαρά από την προπέλα. Και η Λαιλά τραυματίστηκε αλλά ευτυχώς όχι τόσο σοβαρά.

Στο νοσοκομείο της Μυτιλήνης ο Αμπντουλαχί στάθηκε τυχερός που τον εγχείρησε ένας καλός γιατρός, σώζοντάς του το πόδι. Ωστόσο, σαφώς δεν έπρεπε να σηκωθεί ούτε και να κινηθεί για αρκετούς μήνες. Η Λαιλά αποφάσισε να μείνει με τον σωτήρα της και να τον βοηθάει στην καθημερινή του ζωή. Έμειναν και οι δύο στο ΠΙΚΠΑ κι όταν χρειάστηκε ο Αμπντουλαχί να κάνει φυσιοθεραπεία, το «Χωριό του Όλοι Μαζί» οργάνωσε την καθημερινή του μεταφορά προς και από την πόλη.

Μετά από τέσσερις μήνες, με τον Αμπντουλαχί να κουτσαίνει ακόμα, κατάφεραν να πάνε στην Αθήνα για να προσπαθήσουν να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Στο λιμενοφύλακα που ευθυνόταν για τον τραυματισμό δεν ασκήθηκε δίωξη, ούτε δόθηκε καμία αποζημίωση στον Αμπντουλαχί.

Οι διαδρομές τους έδειχναν να χωρίζονται εκεί. Αλλά, τελικά, κατάφεραν να φτάσουν στην ίδια χώρα. Τώρα έχουν αποκτήσει ένα παιδάκι και η τραγική τους ιστορία μοιάζει να βρήκε ένα αίσιο τέλος.

Ο Αμπντουλαχί λέει:

Ποτέ δεν θα το ξεχάσω το ΠΙΚΠΑ και ιδιαίτερα το «Χωριό του Όλοι Μαζί». Χωρίς το ΠΙΚΠΑ δεν θα περπατούσα με τα πόδια μου τώρα.

Στο ΠΙΚΠΑ με σώσανε, με θεραπεύσανε, με ταΐσανε, εκεί βρήκα τόσο καλούς ανθρώπους. Αυτό που μου 'τυχε τα μεσάνυχτα της 2ας Απριλίου το θυμάμαι εντελώς αλλά θυμάμαι κι όλους αυτούς τους μεγάλους ανθρώπους που μου 'δειξαν την μεγάλη τους καρδιά.

Στο ΠΙΚΠΑ έμενα όταν δεν μπορούσα ούτε στην τουαλέτα να πάω χωρίς βοήθεια.

Στο ΠΙΚΠΑ πολλές οικογένειες με παιδιά βρήκαν ένα μέρος να κοιμηθούν με ασφάλεια.

Ελικρινά, κλαίω όποτε θυμάμαι τη Μυτιλήνη, όπου παρολίγο να χάσω το πόδι μου. Αλλά κλαίω κι όταν θυμάμαι το μεγάλο «Χωριό του Όλοι Μαζί», τους γιατρούς που με θέραπευσαν και μου έκαναν φυσιοθεραπεία, τους ανθρώπους που με μετέφεραν εδώ κι εκεί με το αυτοκίνητο, τους ανθρώπους που με βοήθησαν. Το ΠΙΚΠΑ έχει μεγαλείο και ονειρεύομαι μια μέρα να επιστρέψω σ' αυτό. Παρακαλώ, αφήστε το ΠΙΚΠΑ να υποδέχεται ανθρώπους σαν εμένα κι άλλους, που δεν μπορούν με τίποτα να μένουν στο λιμάνι ή αλλού. Η ζωή είναι δύσκολη.

Το ΠΙΚΠΑ είναι μεγάλο...

Η Παστού, ο Κανταρά, η Σενταρά, η Μαριάμ και η Ομειρά,

Την Παστού και τα τέσσερα παιδιά της τα γνωρίσαμε μπροστά στο αστυνομικό τμήμα της Μυτιλήνης το καλοκαίρι του 2013. Ήθελαν να ζουν εκεί, στο πεζοδρόμιο, περιμένοντας μέχρι να απελευθερωθεί ο πατέρας της οικογένειας, ο οποίος είχε συλληφθεί με την κατηγορία της διακίνησης ανθρώπων. Γι' αυτήν και τα παιδιά ήταν σαφές πως ήταν αθώος. Αλλά τότε δεν γνώριζαν πως η σχετική ποινή μπορεί να σήμαινε μέχρι κι 75 χρόνια φυλάκιση.

Με δυσκολία καταφέρουμε να τους πείσουμε να κοιμηθούν μια νύχτα στο ΠΙΚΠΑ, για να μαζέψουν πληροφορίες και να ξαναεκτιμήσουν την κατάστασή τους. Όταν φτάσαμε με τ' αυτοκίνητο στο ΠΙΚΠΑ και είδαν τα άλλα Αφγανάκια να παίζουν κάτω από τα δέντρα, ήταν σαφές πως η Παστού είχε αποφασίσει σωστά. Έμεινε εκεί με τα παιδιά της για περισσότερο από ένα χρόνο.

Τα παιδιά [της Παστού] ήταν τα πρώτα από το «Χωριό του Όλοι Μαζί» που πήγαν στο σχολείο. Μαζί γράψαμε την ιστορία του ταξιδιού τους, για να γίνει σαφές στο δικαστήριο πως ο πατέρας τους δεν ήταν κάποιος «επιχειρηματίας» αλλά ένας άνθρωπος που ταξίδευε με τα τέσσερα παιδιά και τη γυναίκα του, προκειμένου να τους εξασφαλίσει μια καλύτερη ζωή.

Η παρακολούθηση της δίκης, η πρόσληψη δικηγόρου και η δημοσιότητα που δημιουργήθηκε από το βιβλιάρκι με την ιστορία τους οδήγησαν στην αποφυλάκιση του πατέρα. Έζησε κι αυτός στο ΠΙΚΠΑ με

την οικογένειά του μέχρι που ξαναξεκίνησαν το ταξίδι τους, όλοι μαζί. Τώρα που κι αυτοί βρίσκονται σε άλλη χώρα της Ευρώπης, τα παιδιά πάνε στο σχολείο κι έχουν ήδη μάθει τη νέα γλώσσα και ονειρεύονται να ξαναγυρίσουν στη Μυτιλήνη, μόλις αποκτήσουν ταξιδιωτικά έγγραφα.

Η Παστού λέει:

Για ένα χρόνο και δυό μήνες ήμασταν στο ΠΙΚΠΑ.

Το ΠΙΚΠΑ είναι πολύ σπουδαίο γιατί εκεί οι άνθρωποι βοηθάνε ο ένας τον άλλον.

Όσοι ήρθαν, ήθελαν μόνο να βοηθήσουν. Δεν το έκαναν για τα λεφτά αλλά μόνο γιατί πιστεύουν πως είναι καλό να βοηθάμε τους άλλους.

Στην Ελλάδα νιώσαμε όπως στη χώρα μας, στο Αφγανιστάν, εξαιτίας της φιλοξενίας των ανθρώπων. Τα παιδιά ποτέ δεν θα ξεχάσουν τη Στέλλα που ερχόταν σχεδόν κάθε μέρα με το αυτοκίνητο για να τα πάει για κολύμπι στη θάλασσα.

Τώρα είμαστε στην Αυστρία και μερικές φορές θέλουμε όλοι να γυρίσουμε στη Μυτιλήνη, τόσο σπουδαία ήταν. Αργότερα, όταν βγάλουμε τα χαρτιά μας, θα πάμε όλοι να τους επισκεφτούμε. Όπως λένε στην Ελλάδα: ΜΑΚΑΡΙ...

Ζιβαρά

Ήταν η πιο ηλικιωμένη Αφγανή στο ΠΙΚΠΑ και ταξίδευε μόνη της.

Ήθελε να πάει στα παιδιά της, στη Γερμανία, μέσω της επανένωσης οικογενειών, αλλά η γραφειοκρατία και η απίστευτη διαδικασία χορήγησης ασύλου την εμπόδισαν να παραβρεθεί στη γέννηση του εγγονιού της και την έκαναν να μείνει στο ΠΙΚΠΑ για περισσότερο από ένα χρόνο.

Στο μεταξύ, εμείς είχαμε πάει αρκετές φορές στη Γερμανία και είχαμε γυρίσει, και το συνηθισμένο καλαμπούρι της Ζιβαρά ήταν «Θα με πάρετε και μένα στη βαλίτσα σας; Λεπτή είμαι.». Όταν ανέλαβε την εξουσία ο Σύριζα, ξαφνικά η Ζιβαρά βρέθηκε μ' ένα αεροπορικό εισιτήριο.

Τώρα είναι με τα παιδιά της στο Αμβούργο

Η Ζιβαρά λέει:

Οι άνθρωποι απ' το «Χωριό του Όλοι Μαζί» με βοήθησαν τόσο πολύ, να μου βρούν φάρμακα, να μου φέρουν το γιατρό, να με ταϊζουν κάθε μέρα.

Όταν ήμουν άρρωστη, με πήγαν κατευθείαν στο γιατρό που μου 'δωσε κολλύριο για τα μάτια. Θέλω να ξαναγυρίσω για να τους συναντήσω όλους ξανά. Θέλω να τους ευχαριστήσω και να τους ξαναδώ όλους.

Ο Χαμίντ

Έφτασε στη Μυτιλήνη και φυλακίστηκε στη Μόρια. Ύστερα πήγε στην Αθήνα μόνο και μόνο για να καταλάβει πως δεν ήταν δυνατό να φτάσει στην υπηρεσία ασύλου. Από φίλους έμαθε πως ίσως θα ήταν πιο τυχερός στη Μυτιλήνη κι έτσι έφτασε στο ΠΙΚΠΑ. Τότε, συνειδητοποίησε πως ούτε κι εδώ δούλευε το σύστημα ασύλου κι έτσι χρειάστηκε να ανεβοκατέβει αρκετές φορές Αθήνα-Μυτιλήνη, λόγω της ελληνικής γραφειοκρατίας.

Ο Χαμίντ είναι ένας νέος, δραστήριος δημοσιογράφος από την Χεράτ, ο οποίος δεν ήθελε να φύγει αλλά κινδύνευε λόγω της δημοσιογραφικής του ιδιότητας κι έτσι αναγκάστηκε να ζητήσει ασφάλεια στην Ευρώπη.

Έζησε το ΠΙΚΠΑ όταν φιλοξενούσε 600 άτομα και κατάφερε να δημιουργήσει κατανόηση και συνεννόηση μεταξύ των υπόλοιπων Αφγανών εκεί. Τον ευχαριστούμε πολύ γι' αυτό. Σήμερα βρίσκεται κι αυτός στη Γερμανία και τα συναισθήματά του είναι ανάμικτα σχετικά με τη διαμονή του στην Ελλάδα. Δεν θα ξεχάσει ποτέ την αλληλεγγύη που έζησε.

Ο Χαμίντ λέει:

... Μετά τον δεύτερο γύρο των εκλογών ξέραμε πως είχαμε πρόβλημα. Έπρεπε να φύγω από το Αφγανιστάν.

Αυτό μου ήταν πολύ δύσκολο γιατί δεν ήθελα ν' αφήσω τη χώρα μου. Επειδή ό,τι είχα ήταν εκεί, ήμουν λέκτορας στο πανεπιστήμιο της Χεράτ, είχα ένα μισθό, είχα τα πάντα: αυτοκίνητο σπίτι, οικογένεια, μια καλή δουλειά, η ζωή μου ήταν πολύ καλή. Αλλά, τελικά, έχασα τα πάντα.

Στην Αθήνα ήταν αδύνατο να υποβάλλω αίτημα ασύλου, το σύστημα δεν δουλεύει, γι' αυτό ήλθα στη Μυτιλήνη. Ευχαριστώ όλους εσάς, που κρατήσατε το ΠΙΚΠΑ ανοιχτό, μιας και μπόρεσα να μείνω εκεί και να προσπαθήσω να ζητήσω άσυλο. Δεν είναι εύκολο να κάνεις να δουλέψει ένα τέτοιο μέρος, το είδαμε όταν είχε μαζέψει 600 ανθρώπους. Αλλά είναι ευκολότερο όταν οι άνθρωποι συζητούν μεταξύ τους και καταλαβαίνονται.

Η Νασιμγκιούλ

Επέζησε 18 ώρες στη θάλασσα χωρίς να ξέρει κολύμπι. Είχε πέσει στο νερό από τη βάρκα, με την οποία ταξίδευε με τον ξάδελφό της και την κορούλα της, Άσμα.

Όταν η αστυνομία έφερε στο ΠΙΚΠΑ την Άσμα και τους άλλους διασωθέντες, όλοι σκεφτήκαμε πως θα ζούσαμε μian ακόμη τραγική ιστορία.

Για αρκετές ώρες έγιναν έρευνες ακόμα και με ελικόπτερο για τη Νασιμγκιούλ αλλά χωρίς επιτυχία. Ωστόσο, εκείνη κατάφερε με τις δικές της δυνάμεις να επιπλεύσει στα κύματα και να βγει σε μια παραλία της Μυτιλήνης. Εκεί, ζήτησε βοήθεια από τους ανθρώπους που την βρήκαν.

Κανέννας δεν πίστευε ότι ήταν ακόμη ζωντανή. Όταν την μετέφεραν στο νοσοκομείο, έφεραν και την κόρη της να την αναγνωρίσει. Ήταν πολύ συγκινητική συνάντηση.

Η Νασιμγκιούλ έμεινε λίγους μήνες στο ΠΙΚΠΑ μέχρι να ανακτήσει τις δυνάμεις της, μετά απ' αυτή την εμπειρία. Έφυγαν το φθινόπωρο για μια άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Ελπίζουμε να έφτασαν εκεί ασφαλείς.

Η Νασιμγκιούλ λέει

Ποτέ δεν θα ξεχάσω πώς έφτασα μέχρι εδώ, ζωντανή. Όσο ζώ θα το θυμάμαι.

Και είμαι τόσο τυχερή που έφτασα εδώ, στο ΠΙΚΠΑ, όπου συνάντησα τους καλύτερους ανθρώπους του κόσμου. Ποτέ δεν θα σας ξεχάσω.

Τώρα που είμαι ξανά δυνατή θα συνεχίσω το ταξίδι μου.

Θέλω να φτάσω, τελικά, σε μια χώρα όπου η κόρη μου κι εγώ θα πάρουμε άσυλο και η Άσμα θα μπορέσει να πάει στο σχολείο

Ο Γκαζέμ

Ήλθε στη Μυτιλήνη το 2014 να ψάξει για τον μικρότερο αδελφό του, με τον οποίο είχε χάσει επαφή από τότε που πέρασαν τη θάλασσα από την Τουρκία.

Τον αναζήτησε στις φυλακές του νησιού, χωρίς καμιά επιτυχία.

Και μετά έφτασε η είδηση πως κάποιος πνιγμένος ταίριαζε στην περιγραφή. Ο Γκαζέμ, που είχε βρει στο ΠΙΚΠΑ ένα αποκούμπι και ανθρώπους να τον βοηθήσουν στις έρευνές του, έπρεπε να δώσει δείγμα DNA για να μάθει το πικρό μαντάτο πως ο αδελφός του είχε πνιγεί.

Ο Γκαζέμ έμεινε στο ΠΙΚΠΑ για αρκετό καιρό, για να πενθήσει, και πήγαινε καθημερινά στο νεκροταφείο, στον τάφο του αδελφού του. Τον Αύγουστο του 2014, μαζί με μας, πρόσθεσε το όνομα του αδελφού του στο μνημείο και όλοι μαζί τον θρηνήσαμε. Ύστερα απ' αυτό, μπόρεσε τελικά να φύγει απ' αυτό το μέρος, όπου ο αδελφός του δεν τα κατάφερε ποτέ να φτάσει, κι επέστρεψε στο Παρίσι όπου ζει μόνιμα.

Ο Γκαζέμ λέει:

Σας ευχαριστώ που ήμουν εδώ μαζί σας και για την τεράστια υποστήριξη που μου δώσατε όταν έχασα τον αδελφό μου. Ήθελα να τον βρώ ζωντανό και ήταν πολύ δύσκολο να αποδεχθώ το θάνατό του. Σας ευχαριστώ που σταθήκατε πλάι μου. Τώρα πρέπει να βρω το κουράγιο να το ανακοινώσω στους γονείς μας.

Θέλω να γυρίσω με τα ονόματα των νεκρών, χαραγμένα σε μια μαρμάρινη πλάκα, για το μνημείο. Στο Ιράν δούλευα πετράς στις οικοδομές, έτσι μπορώ να συνεισφέρω στην αλληλέγγυα δουλειά σας.

Ο Αμπάς

Έφτασε στο ΠΙΚΠΑ το Σεπτέμβρη του 2013. Έμεινε για δύο βδομάδες, περιμένοντας να απελευθερωθούν οι φίλοι του. Τελικά, έφυγε μόνος του καθώς η διαταγή απέλασής του θα έληγε σε δεκαπέντε μέρες και οι φίλοι του κρατούνταν ακόμα στη Μόρια.

Μετά από λίγες εβδομάδες προσπάθησε να φύγει από την Ελλάδα αλλά συνελήφθη. Στην αρχή κρατήθηκε σε διάφορα αστυνομικά τμήματα αλλά τελικά έκανε αίτηση για άσυλο και μεταφέρθηκε στη κέντρο κράτησης της Αμυγδαλέζας. Έμεινε εκεί φυλακισμένος πάνω από εννιά μήνες μέχρι που έγινε αποδεκτός ως πολιτικός πρόσφυγας και αφέθηκε ελεύθερος.

Ο Αμπάς λέει:

Όταν έφτασα στο ΠΙΚΠΑ, στην αρχή σκέφτηκα πως πρόκειται για κρατικό στρατόπεδο αλλά ύστερα από λίγες ώρες κατάλαβα πως είναι κέντρο υποδοχής για άστεγους. Συνάντησα πολύ καλούς ανθρώπους εκεί. Τους ένιωσα σαν δικούς μου. Μας έδιναν ό,τι θέλαμε και χρειαζόμασταν. Ήταν φιλικοί και μας σέβονταν. Μαζί με δύο φίλους μου είχαμε κοιμηθεί για τρεις νύχτες στο πάρκο της Μυτιλήνης, χωρίς να έχουμε τίποτα και κανένας δεν μας βοήθησε. Κανένας δεν μας ρώτησε αν χρειαζόμασταν τίποτε. Πριν βρούμε το ΠΙΚΠΑ είχαμε απογοητευθεί από την Ευρώπη καθώς περνάγαμε πολύ δύσκολα. Στο ΠΙΚΠΑ μπορέσαμε να χαλαρώσουμε. Μας δώσανε ρούχα, τροφή, ένα μέρος να κοιμηθούμε, ιατρική βοήθεια ... και αξιοπρέπεια.

Το ΠΙΚΠΑ είναι σπουδαίο και οι άνθρωποί του είναι σπουδαίοι. Ποτέ δεν είχα ξαναδεί τέτοιο μέρος ούτε είχα ποτέ ακούσει κάτι σχετικό. Το λέω αυτό με όλη μου την καρδιά. Σε όλο αυτό το παράνομο ταξίδι μου, οι καλύτερες στιγμές ήταν αυτές που πέρασα στο ΠΙΚΠΑ.

Θέλω να δω κι άλλα ΠΙΚΠΑ. Ελπίζω να μην κλείσει ποτέ.

Εύχομαι καλή τύχη κι ο θεός να έχει καλά όλους αυτούς τους καλούς ανθρώπους που προσπαθούν να κρατήσουν το ΠΙΚΠΑ ανοιχτό.

Οι μαρτυρίες συλλέχθηκαν από το: w2eu - Welcome to Europe - Marily Stroux

Μετάφραση: Άριστος - Maurice

Απρίλιος 2015

contact@w2eu.info

<http://lesvos.w2eu.net>